

Kur mūsu širdis

Emily Giffin

Kur mūsų širdis

romanas

Iš anglų kalbos vertė Eglė Raudonikienė

baltos lankos

Skiriu Nancy LeCroy Mohler, savo geriausiai draugei

1

mariana

Žinau, kas sakoma apie paslaptis. Šimtus kartų girdėjau. Kad jos gali persekioti ir valdyti. Užnuodyti santykius ir išskirti šeimas. Ir kad galų gale tik tiesa žmogų išlaisvina. Galbūt tai ir tinka kai kuriems žmonėms ir kai kurioms paslaptims. Bet aš nuoširdžiai tikėjau, kad man panašūs perspėjimai negalioja, ir niekam, nė kartelio, nė menkiausiu atodūsiu neišsidaviau apie savo beveik du dešimtmečius saugotą paslaptį. Nei geriausiems draugams, nors padauginus svaigalų ne kartą galėjo atsirišti liežuvis, nei savo vaikinui Piteriui didžiausio atvirumo akimirkomis. Apie tai nežinojo nė mano tėvas, ir net su mama, kuri vienintelė buvo šalia, kai visa tai vyko, apie tai nesikalbėdavome, tarsi abi būtume davusios nebylius tylos įžadus, sutarusios užmiršti praeitį ir gyventi toliau. Užmiršti aš nė akimirką ničnieko neužmiršau, tačiau tvirtai tikėjau, kad kartais praeitis tėra praeitis.

Kad būčiau žinojusi, kaip smarkiai aš klydau! Kaip giliai širdin turėjau įsidėti tuos žodžius, nuo kurių tą alpų vakarą kadaise viskas ir prasidėjo: „Tu gali bėgti, bet pasislėpti – ne.“

Bet dabar visa tai: ir tie žodžiai, ir tas vakaras, ir mano paslaptis, man visiškai ne galvoje, nes žingsniuojau su Piteriu Blikerio gatve po ilgos sočios vakarienės „Lupa“ restorane, viename mūsų mėgstamiausių

mieste. Atkakliai dantis rodžiusios žiemos jau, regis, nelikę nė kvapo, o švelnų pavasario vakarą kaitina butelis Piterio užsakyto barolo*. Be daugelio kitų dalykų, Piteris mane žavi ir tuo – subtiliu savo skoniu ir šventu įsitikinimu, jog gyvenimas per trumpas, kad gertum neišskirtinį vyną. Tiesą sakant, per trumpas bet kam neišskirtiniam. Sakytum, snobas, jei nebūtų iš tiesų nuoširdus ir darbštus ir iš tolo nesilenktų visokių neaiškaus plauko finansų maklerių, pralobusių, jo manymu, kaip tik nori, bet ne savo pastangomis. Tačiau kad ir kaip norėdamas nepaneigsi, kad Piteris – gryniausias elito atstovas, ne veltui nuo mažumės tapytas po pasaulį, po prestižines mokyklas ir augęs įtakinguose sluoksniuose. Man elito pasaulis irgi nebuvo svetimas, bet aš sukiojaisi tik jo pakrašteliuose, kol staiga Piteris mane įtraukė į savo pramogų verpetą – tik spėk skraidyti užsakomaisiais lėktuvais, plaukioti jachtomis ir ilsėtis vilose Nantakete ir Sent Bartse.

– Ačiūdie, pagaliau neliko tos pliuozos ant šaligatvių! – atsidūstu džiaugdama, kad po ištisų mėnesių buzos, neišvaizdžių guminių batų ir beformių žieminių paltų vėl galiu kaukšėti aukštakulniais ir puoštis lengvu švarkeliu.

– Tai jau tikrai... *Quel soulagement***, – sumurma Piteris, apsišypsodamas ranka man liemenį. Iš visų mano pažįstamų vaikinių jis bene vienintelis sėkmingai išsisuka su savo intarpais prancūzų kalba, nepasirodydamas atgrasiai pretenzingas, – veikiausiai dėl to, kad jis, prancūzų podiumo žvaigždės ir Amerikos diplomato sūnus, kone visą vaikystę augo Paryžiuje. Net šeimai persikėlus į Ameriką, kai jam buvo dvylika, namie buvo kalbama tik prancūziškai, tad nepriekaištinga tartis jaugo jam į kraują, kaip, beje, ir manieros.

Palaimingai priglaudžiu skruostą prie plataus jo peties, o jis pakšteli man į viršugalvį.

* Sausas raudonasis vynas iš Italijos Pjemonto regiono. (Čia ir toliau – vert. past.)

** Koks palengvėjimas. (Pranc.)

– Tai kur toliau, Čempione?

Šią pravarde Piteris man prilipde per trečiąją mudviejų pasimatymą po įnirtingos „Scrabble“* partijos, per kurią aš jį sutriuškinau, o paskui, apimta piktdžiugiško įkarščio, sudorojau ir antrą kartą. Tada, pamenu, prunkštelėjau ir padariau lemtingą klaidą – išsitariau, kad Čempionu buvo ironiškai pramintas mano vaikystės šuo, aklas ir smarkiai šlubas šokoladinės spalvos labradoras. To užteko, kad meilioji pravarde oficialiai priliptų visam laikui, o statusą praradęs Marianos vardas būtų nustumtas į pakraštį – juo dabar Piteris į mane kreipiasi tik didesnėse draugijose, aistros akimirkomis ir tais retais kartais, kai apsiptykstate.

– Gal deserto? – pasiūlau, kai sukame į kitą gatvę. Pasvajojame apie „Magnolia“ keksiukus arba „Rocco“ kanolius**, bet nutariame, kad nei vieni, nei kiti jau tiesiog nebetilps, tad jaukiai tylėdami žingsniuojame pro kavines, barus ir minias viskuo patenkintų Grenič Vilidžo gyventojų. Ir tada, apsvaigusi gal nuo vyno ar gaivaus oro, o gal nuo pikantiškų Piterio kvėpalų dvelksmo, nė nepajuntu, kaip staiga kažkas trukteli už liežuvio:

– O gal imam ir susituokiam?

Man trisdešimt šešeri, tad natūralu, kad po beveik dvejų metų draugystės ši mintis jau kirbėjo galvoje, o ką jau kalbėti apie tai, kiek peno spėlionėms ji teikė mano draugams. Bet iki šio vakaro niekada nedrįsau apie tai užsiminti jam, todėl akimirksniu pasigailiu praradusi budrumą ir nusiteikiu nieko gera nežadančiam atsakymui. Kaip ir reikėjo tikėtis, vakaro nuotaika žaibiškai pasikeičia, ir net pajuntu, kaip įsitempia jo ranka ant mano liemens. Bandau guostis, kad tai nebūtinai blogas ženklas; galbūt tiesiog netinkamas metas. Net šmėkšteli mintis, jog galbūt

* Žodžių sudarymo stalo žaidimas.

** Itališki (sicilietiški) pyragaičiai – keptos pyrago tešlos vamzdeliai su saldžiu rikotos sūrio įdaru.

jis jau turi nupirkęs žiedą ir taip reaguoja tik dėl to, kad būsiu sugadinusi rengiamą staigmeną.

– Tiek to, užmiršk, – bandau nevykusiai taisyti padėtį per aukštu, dirbtiniu juoku ir pasijuntu dar kvailiau. Tarsi bandyčiau atsiimti žodžius „aš tave myliu“ arba anuliuoti jau įvykusį vienos nakties nuotykį. Nors išgraužk.

– Čempione, – ištaria jis ir šiek tiek patyli. – Mums juk taip gera kartu.

Tai nuskamba meiliai ir net daug žadančiai, bet tai toli gražu ne atsakymas, ir aš neatsispiriu pagundai krimstelti jam bent tiek:

– O tai reiškiaaaa... ką? Amžiną *status quo*? Gal varom tiesiai į Rotušę tuoktis? Ar kažką per vidurį? – pasišaipau, o Piteris, pasinaudodamas mano žaismingu tonu, pabando nuleisti pokalbį juokais.

– Gal vis dėlto tie keksiukai ir būtų neprošal, – pašmaikštauja.

O man visai nejuokinga, nes regiu, kaip mano vizija – prabangus smaragdine forma nušlifuotas deimantas, užslėptas viename jo nevarstomų itališkų pusbačių, – pamažėl ima blėsti.

– Juokauju, – sako prisitraukdamas mane artyn. – Tai ko tu ten klausei?

– Apie šeimą. Mudviejų. Ką manai? – klausiu. – Ar nors kartais... apie tai pagalvoji?

– Taip, žinoma. Pagalvoju...

Jaučiu artėjant žodelį „bet“, kaip po kurtinančio griaustinio lauki lietaus lašų pasipilant ant veido. Be abejo, jis taip ir užbaigia:

– Bet aš juk vos spėjau išsiskirti.

Dar vienas neįpareigojantis neatsakymas.

– Aišku, – atsidūstu nukabinusi nosį, o jis įsmeigia akis į tamsų vitrinos langą, neva susižavėjęs laiškų popieriaus rinkiniais ir „Montblanc“ parkeriais. Reikės neužmiršti jam tokio nupirkti, nes klausimas „ką dovanoti žmogui, kuris viską turi“ jau veda mane iš proto, juolab kad Piteris toks smulkmeniškias. Iki gyvo

kaulo įgriso sąsagos, elektroniniai prietaisai, savaitgalio viešnagės kaimiškuose Naujosios Anglijos „B&B“ pensionuose. Kartą jis dovanų gavo net briedį, neoficialų savo numylėto Dartmuto koledžo talismaną, pagal specialų užsakymą sudėtą iš lego kaladėlių.

– Betgi tu jau seniausiai išsiskyręs. Jau daugiau nei *ketverius* metus negyveni su Robina, – nepasiduodu.

Šio fakto nevengiu pabrėžti gana dažnai, bet paprastai kitame kontekste, bendraujant su kitais draugais, ir tik atsargos dėlei, jei kartais kam šautų į galvą paversti mane atpirkimo ožiu – štai mat meilužė, kuri įsisuko į šeimos lizdą ir suvystė svetimą vyrą. Nors kai kurios mano draugės buvo tikros vedusių vyrų ekspertės, manęs nė per nago juodymą nedomino joks vyras su žiedu ant rankos, kad ir būtų merkęs man akį ar kvietęs vakare išgerti; ir apskritai tais senais pasimatymų laikais prieš Piterį kategoriškai nepakenčiau jokio akių dūmimo, neaiškių žaidimų, įsipareigojimo fobijų ir visokių kitokių Piterio Peno sindromo požymių, o šis bent jau Manhatane, regis, plito kaip epidemija. Iš dalies tai buvo principo ir savigarbos reikalas, bet ne vien tai. Man buvo trisdešimt su viršum, todėl gyvenimą planavau pragmatiškai, kaip inžinierius. Aš tiksliai žinojau, ko noriu, – kokio vaikino laukiu, – ir tikėjau, kad visa tai išsipildys, jei tik savo tikslo sieksiu taip pat atkakliai, ryžtingai ir užtikrintai, kaip lipau karjeros laiptais televizijoje.

O tas kelias anaip tol nebuvo lengvas. Vos baigusi Niujorko universiteto Kino fakultetą, persikėliau į Los Andželą ir įsidarbinau „Nickelodeon“ kanale antrąja prodiuserio asistente komandoje, kuri kūrė trumpai tegyvavusią situacijų komediją paaugliams. Aštuoniolika mėnesių nedariau nieko daugiau, tik nešiojau kolegoms pietus, bandydama nesupainioti, kas kam, ir neparašiau nė žodžio pačiam scenarijui, kol pagaliau gavau darbelį vieno serialo apie ligonines scenaristų komandoje. Tai buvo auksinė vieta, nes čia daug išmokau, užmezgiau puikių pažinčių ir net pakilau į redaktoriaus, tačiau gyvenimas čia man vis tiek atrodė pilkas, juolab

kad ir pati serialo tematika mažai tejaudino. Todėl kartą ryžausi surizikuoti, spjoviau į saugų populiaraus serialo prieglobstį ir grįžusi į Niujorką išsinuomojau jaukų butą su sodeliu Park Sloupo kvartale. Pragyvenimui užsidirbdavau parduodama vieną kitą scenarijų ar šiaip parašinėdama šį bei tą pagal laikinus užsakymus tuo metu transliuojamiems serialams. Rašyti labiausiai mėgau nedideliame vienai šeimai priklausančiame bare „Aggie’s“, kur keturi broliai ištaisai dėl ko nors vaidijosi, o dramatišką įtampą dar labiau kurstė jų moteriškės ir airių kilmės motina. Nė nepajutau, kaip palengva nustūmiau į šalį visus kitus darbus ir ėmiau kurti jų charakterių apmatius, kol staiga atsirado „Antroji Pietų gatvė“ (veiksmo vietą – barą – iš šių dienų Bruklino perkėliau į aštuntojo dešimtmečio Filadelfiją). Idėja nebuvo iš tų patraukliausių komerciniu požiūriu, kurių pastaruojų metu buvo pilnos televizijos, bet aš buvau senosios mokyklos auklėtinė ir tikėjau, kad galiu sukurti pasaulį, žavintį ne pigiais triukais, o stipriais charakteriais ir įdomiu siužetu. Mano agentas taip pat mane palaikė ir suorganizavo projekto pristatymą didžiausiems kanalams, o jau tada prasidėjo varžybos. Pasirinkau pasiūlymą, žadantį mažiau pinigų (bet per akis, kad galėčiau persikelti gyventi į Manhataną), bet daugiau kūrybinės laisvės. Ir *voilà**. Mano svajonė išsipildė. Pagaliau aš – vykdančioji prodiuserė. Parado galva.

Vėliau, po vieno intensyvių metų, susipažinau su Piteriu. Buvau apie jį girdėjusi jau seniai iki mums susitinkant, darbe ir iš nuotrupų *Variety* žurnale: Piteris Stendišas, garsus televizijos direktorius, perviliotas iš kito tinklo, būsimas gelbėtojas, pakeliantis mūsų poprasčius reitingus ir atgaivinsiantis mūsų nuobodų veidą. Kaip naujas generalinis direktorius, formaliai jis buvo mano bosas – dar vienas draudžiamas objektas mano meilės reikalų taisyklėse. Tačiau tą rytą, kai susidūrėme „Starbucks“ kavinėje mūsų

* Štai. (Pranc.)

pastato vestibulyje, leidau sau padaryti išimtį. Galų gale nebuvo jo tiesioginė pavaldinė, nes pavaldumo grandinėje mus saugiai skyrė programų direktorius. Be to, aš jau turėjau vardą. Mano serialas jau buvo gana populiarus, o vasaros sezoną tai apskritai žygdarbis, taigi niekas negalėjo manęs apkaltinti, kad juo pasinaudojusi pradėjau arba padariau svaiginančią karjerą.

Aišku, tada, kai stovėjau už jo eilėje ir paslapčia dirsčiojau, kaip jis užsisako dvigubą kapučino *extra dry**, visa tai atrodė vien teorija. Žiedo jis nemūvėjo (pastebėjau iš karto), tačiau kažkodėl atrodė neprieinamas. Palietusi jam petį, prisistačiau ir trumpai, kolegiškai pasveikinau įsiliejus į kolektyvą. Iš pranešimo spaudai, dar neištrinto iš pašto dėžutės, žinojau, kiek jam metų – keturiasdešimt septyneri, bet dėl vešlios tamsių plaukų kupetos jis atrodė gerokai jaunesnis, nei tikėjausi. Be to, jis buvo aukštesnis ir tvirčiau sudėtas, nei įsivaizdavau. Tiesą sakant, jis visas buvo į didžiąją pusę, net ir ranka su puodeliu *extra dry* kapučino.

– Malonu susipažinti, Mariana,– atsakė žaviai, bet nuoširdžiai pakreipęs galvą ir luktelėjo, kol aš užsisakiau didelį puodelį latės ir net kol baristas ją darė, o tuo tarpu pagyrė mane, kad velniškai gerai dirbu ir kad mano serialas sulaukė sėkmės.

– Jis visai neblogai žiūrimas, ar ne?

Aš kukliai linktelėjau stengdamasi nespoksoti į jam idealiai tinkantį elegantiško kirpimo kostiumą ir smakro griovelį švariai nuskustame veide plačiais žandikauliais.

– Taip. Kol kas negalime skųstis. Bet pasistengę pritrauktume ir daugiau žiūrovų... Ar matėt kokią seriją?

Tokiu įžūliu klausimu savo bosą bosą aiškiai įstūmiau į keblią padėtį, nes iškart supratau, kad delsdamas atsakyti jis svarsto, ar prisipažinti mano serialo nemačius, ar ne.

Kiek susigėdęs vis dėlto prisipažino, bet čia pat pridūrė:

* Mažai pieno ir daug putų.

– Šiandien pažiūrėsiu. Prižadu.

Nuojauta kuždėjo, kad jis duoto žodžio laikosi, – bent jau tokią reputaciją buvo užsitarnavęs darbe, kuriame apstu ištvirkėlių, egomaniakų ir kitokio plauko niekšėlių.

– Na, bent jau žinote, kad jis rodomas ketvirtadieniais, – atsakiau vis labiau juo žavėdamasi ir staiga pajutau, kad tai nėra visai vienpusis jausmas. Jau seniai manęs niekas šitaip netraukė, nė iš tolo, o čia dar vaikinai – iš akies luptas svajonių jaunikis.

Kitą rytą, mano džiaugsmui, be dešimt aštuonios abu vėl pasirodėme kavinėje, ir man buvo smalsu, ar jis, kaip ir aš, tyčia atėjo tokiu laiku.

– Na ir kaip? – paklausiau apsimestinai droviai, nors man tai nebūdinga, ypač darbe. – Pažiūrėjote?

– Taip. Ir buvau sužavėtas! – pareiškė jis ir užsisakė to paties gėrimo, tik šį kartą su plakta grietinėle, tarsi rodydamas, kad moka elgtis spontaniškai. Švytėdama iš laimės, padėkojau jam.

– Aštrus ir taiklus stilius. Ir vaidyba puiki. O ta Andžela Rivers, spėju, kietas riešutėlis, ar ne? – paklausė apie mūsų pagrindinę, daug žadančią ir kiek keistoką raudonplaukę aktorę, dažnai net lyginamą su Lucile Bol*. Per atranką aš pasipriešinau daugumos nuomonei ir pasirinkau būtent ją vietoj garsesnės žvaigždės, ir tai buvo vienas geriausių mano kaip prodiuserės sprendimų.

– Taip, – atsakiau. – Nenustebčiau, jei ateityje ji sulauktų „Emmy“ apdovanojimo.

Jis pritariamai linktelėjo.

– Beje, – pridūrė su valiūkiškom ugnelėm akyse. – Aš pažiūrėjau ne tik vakarykštę seriją, bet ir pačią pradžią, susiradęs internete. Ir viso pirmojo sezono serijas. Taigi esu jums dėkingas už mažiau nei keturias valandas miego šią naktį.

* Lucille Désirée Ball – amerikiečių filmų ir televizijos aktorė, komikė, modelis ir studijos savininkė.

Nusijuokiau.

– Popiečio espresas, – patariau eidama prie liftų. – Geriausias vaistas.

Jis mirktelėjo ir atsakė:

– Gera mintis. Apie pusę penkių?

Man suspurdo širdis, linktelėjau ir iki pusės penkių skaičiau minutes ir tą dieną, ir dar kelias savaites po to. Kavos gėrimas virto mūsų ritualu, nors visada pasistengdavome, kad iš šalies tai atrodytų kaip sutapimas.

Paskui vieną dieną, netrukus po to, kai prasitariau apie savo silpnybę kepurėms, kurjeris man pristatė siuntinį iš „Barneys“. Jame radau stilingą juodą storų siūlų beretę ir kortelę su užrašu: „Marianai, vienintelei pažįstamai merginai, kuri žinos, ką su ja daryti.“

Susiradusi kontaktų sąrašą, iš karto surinkau Piterio tiesioginį numerį ir apsidžiaugiau, kad jis atsiliepė pats.

– Ačiū, – pasakiau.

– Nėra už ką, – atsakė jis, matyt, šypsodamasis.

– Man be galo patinka, – nusišypsojau ir aš.

– O kortelė? Ar nieko, kad parašiau „merginai“? Abejojau, ar „merginai“, ar „moteriai“.

Iš to, kad jis tiek suko galvą dėl užrašo, supratau: aš jam rūpiu ir jis gali būti jautrus. Jaučiau, kaip mano širdis vis labiau prie jo linksta.

– Nuo tavęs geriau „merginai“, – pasakiau. – O beretė man labai patinka. Gerai, kad ne avietinės spalvos.

– Ir kad ne iš dėvėtų drabužių parduotuvės, – rimtai užbaigė jis. – Šiaip ar taip, norėčiau tave su ja pamatyti. O jei būtų karšta...

Aš išraudau ir nusijuokiau, nuo jaudulio suko pilvą, ir dabar jau galvoju ne „ar“, o „kada“ jis mane pakvies į pirmą tikrą pasimatymą.

Po trijų dienų bendrovės lėktuvu skridome į „Emmy“ apdovanojimus Los Andžele. Nors mano serialas nebuvo nominuotas,

jis kėlė nemažą atgarsį, ir savo darbu dar niekada nebuvo taip patenkinta. O apie mudu su Piteriu jau irgi sklandė gandai, nes mūsų išradingos kavos pertraukėlės, aišku, buvo pastebėtos ir skatino apkalbas. Bet ant raudonojo kilimo mes elgėmės lyg niekur nieko, o vakarėliuose net atsargiau, kol galų gale nei vienas, nei kitas nebegalėjome tvirti nė sekundės, ir jis atsiuntė man žinutę, kurią iki šiol turiu savo aifone: „Ta suknelė verčia iš kojų.“

Šyptelėjau ir širdyje pasidžiaugiau, kad ne tik nepagailėjau pinigų Albertos Fereti suknelei, bet ir vietoj man įprastos juodos spalvos pasirinkau smaragdo žalią. Pajutau, kaip skruostus muša raudonis, ir pasisukau jo pusėn, o tuo tarpu atėjo kita žinutė: „Bet dar gražiau ji atrodytų ant grindų.“

Išraudusi papurčiau galvą, o jis atsiuntė paskutinę: „Pažadu, kad nebandysiu lyginti, jei susitiksime viršuje. 732 kambarys.“

Nepraėjus nė dešimčiai minučių, mes jau buvome jo kambaryje, pagaliau vieni, išsišiepę kaip vaikai. Buvau tikra, kad Piteris iškart puls mane bučiuoti, bet jis susitvardė ir tuo mane dar labiau pakerėjo, o su kiekviena nauja šampano taure jo žavesiui buvo vis sunkiau atsispirti. Slenkant laikui vis labiau svaigdami, kalbėjomės apie viską: padėtį televizijoje, mūsų tinklą, mano serialą, gandas apie aktorius ir dar didesnes dramas tarp direktorių. Jis papasakojo apie savo trylikametį sūnų Aidaną ir vyksiančias skyrybas. Nors savo buvusiąją jis juokais vadino ieškove, nejuodino jos kaip kokios nusikaltėlės – reta maloni išimtis tarp išsiskyrusių vyrų, su kuriais teko susitikinėti. Kalbėjomės apie tai, kur buvome keliavę, apie mėgstamus viešbučius ir miestus, apie savo svajones – kur dar norėtume nuvykti ir ką pasiekti darbe. Kai kuo mes skyrėmės: mane traukė Karibai arba tradicinės kelionės į tokius miestus, kaip Roma ar Londonas, o jis ieškojo egzotiškų nuotykių. Kartą mynė dviračiu per Auksinį trikampį Tailande, o kitą lipo į Pakajos ugnikalnį Gvatemaloje. Versle jis irgi labiau rizikavo ir, aišku, už tai gavo dosnų atlygį, o aš buvau linkusi

vengti konfliktų ir mieliau laikiausi jau išbandytų vagų, jei tik jos buvo nors truputį vaisingos. Tačiau giliai širdyje mus vienijo toks pat gyvenimo suvokimas – mes niekada nesitenkinome pusiau-kelėmis ir atkakliai, be atvangos siekėme tobulumo, mylėjome Niujorką su visu jo daugialypiu veidu ir vadovavomės iš dalies tradiciniu požiūriu, kurio esmė „gyvenk pats ir netrukdyk gyventi kitiems“, nepaisant politinių ar religinių įsitikinimų. Piteris buvo gražus, pasitikintis savimi, inteligentiškas ir dėmesingas – ar galėjau tikėtis ko nors dar tobulesnio?

Paskui, kai Kalifornijos padangė nusidažė pirmaisiais blausiai rausvais atspindžiais, jis suėmė mano ranką, prisitraukė mane į glėbį ir pabučiavo taip, kaip daugybę metų jau niekas nebuvo bučiavęs. Šiek tiek vėliau pasakėm „labanakt“ ir čia pat, nusijuokę, „labas rytas“.

Per keletą savaitių tapome oficialia pora ir net įsipareigojome vienas kitam neieškoti kitų romantiškų pažinčių. Vieną vakarą buvome nufotografuoti kartu vakarieniaujantys, o nuotrauka išspausdinta *New York Post* šeštajame puslapyje, įžymybių apkalbų skiltyje: „Galingi meilės saitai: TV direktorius Piteris Stendišas su prodiusere Mariana Koldvel.“ Tuoju pasipylė spaudą vartančių draugų ir pažįstamų skambučiai, o aš, nors apsimečiau pasipiktinusi ir prajuokinta, paslapčia nesitvėriau džiaugsmu ir net išsaugojau iškarpą būsimiems mūsų vaikams. Visa tai būtų atrode per daug tobula, kad būtų tikra, jeigu visą gyvenimą nebūčiau nuširdžiai tikėjusi, kad tokį princą, kaip jis, sutikti įmanoma ir kad man tai nutiks.

Bet dabar, kai vis dar susikibę už rankų sukam į kitą gatvę ir aš prisimerkusi jį stebiu, ima rodytis, kad gal vis dėlto tai ir buvo per tobula ir netikra. Galbūt mes įstrigome. Galbūt nieko daugiau ir negalėjau tikėtis. Galbūt vis dėlto esu tik viena iš daugelio tų merginų. Merginų, kurioms lemta amžinai laukti arba nuleisti rankas ir nurimti, o jei gali, suderinti viena ir kita. Manyje virė

slopinamas pyktis ir nusivylimas. Pykau ant Piterio, bet dar labiau ant savęs, kad esu tokia kvaiša ir nepajėgiu suprasti – kai žmogus išsisukinėja nuo tiesaus atsakymo, paprastai tai būna ne be pagrindo.

– Žinai, aš gal važiuoju namo, – sakau po ilgos tylos, tikėdamasi, kad toks mano pareiškimas nebus palaikytas savigaila ar bandymu manipuliuoti, nes kas jau kas, o šios dvi kortos santykiams tik pagalys ratuose, ypač turint reikalų su tokiu žmogumi, kaip Piteris.

– Na baik... Tikrai? – klausia jis su lengva susitaikymo gaidėle, dideliame mano nusivylimui, nes vietoj jos dabar labiausiai norėčiau girdėti pavojaus varpus. Visada toks solidus, toks ramybės įsikūnijimas, – tai, kas anksčiau mane žavėjo, dabar tik siutina. Staiga jis sustoja, pasisuka į mane, suima abi mano rankas ir įsmeigia klausiamą žvilgsnį.

– Taip. Aš pavargau, – sumeluoju ir ištraukiu rankas.

– Mariana... Nereikia šitaip, – vangiai protestuoja jis.

– Kaip „šitaip“, Piteri? – klausiu. – Aš tik bandžiau pasikalbėti...

– Na, gerai, – atsidūsta jis ir dramatiškai užverčia akis. – Tai pasikalbėkim.

Nuryju blėstantį išdidumą ir nusizėminusi pabandau dar kartą:

– Ką gi. Kaip manai... ar galėtum vėl kada vesti? Turėti dar vaikų?

Jis vėl atsidūsta, pradeda kažką sakyti, bet užsikerta ir pamėgina iš naujo:

– Man gyvenime nieko netrūksta, jei to manęs klausi. Turiu Aidaną. Turiu tave. Turiu darbą. Ko dar bereikia? Gyvenimas tobulas. Bet aš *tikrai* tave myliu, Mariana. *Dievinu* tave. Ir tu tai žinai.

Vis dar laikiu ko nors daugiau, nes jis taip nesunkiai galėtų mane nuraminti, užtektų pažadėti ką nors abstraktaus, tarkim: „Man sunku pasakyti, kaip įsivaizduoju ateitį, bet tikrai neįsivaizduoju gyvenimo be tavęs“, arba: „Noriu, kad su manimi būtum laiminga.“ Arba net: „Ką gali žinoti – viskas įmanoma.“ Ką nors. Bet ką.

Bet jis tik bejėgiškai žvelgia į mane, o tuo tarpu gatvėje kaip tyčia lyg iš niekur vienas paskui kitą išnyra du taksi – sutapimas, kuriam primetu daugybę reikšmių. Pamoju pirmajam iš jų ir išspaudžiu nelinksmą šypseną.

– Susitiksime rytoj, gerai? – sakau bandydama gelbėti stiprios ir nepriklausomos moters įvaizdžio likutį, nors jau pati abejoju, ar tai nėra tik įvaizdis.

Piteris linkteli ir pakšteli *staccato* į bučiniui atkištą mano skruostą. Įsmunku į taksi ir ramiai uždarau dureles, pasistengdama netrinktelti, tačiau sąmoningai vengiu žiūrėti jam į akis, net kai automobilis atsiplėšia nuo šaligatvio ir pajuda mano buto Aukštutiniam Ist Saide link.

Po trisdešimties minučių, kai aš, jau įsisupusi į savo seniausią ir patogiausią flanelinę pižamą, duodu valią širdgėlai, suskamba mano buto telefonspynė.

Piteris.

Širdį užplūsta su gėda sumišęs džiugus palengvėjimas, ir aš tekina pasileidžiu į prieškambarį. Giliai įkvepiu, paspaudžiu mygtuką ir laikiu, išmeigusi akis į duris, visai kaip mano bendrapravardis Čempionas, kai laukdavo paštininko. Įsivaizduoju, kaip mes susitaikysime, mylėsime, galbūt net aptarsime ateities planus. Pasakysiu, kad man nereikia nei žiedo, nei pažadų dėl vaikelio, kad man užtenka žinoti, jog jis man jaučia tą patį, ką ir aš jam. Jog trokšta nugyventi gyvenimą kartu su manimi. Jog neįsivaizduoja, kaip gyventume vienas be kito. Tai anaiptol nereikštų

nuleisti rankas ir pasitenkinti pusiaukele, kartoju sau, o priešingai – taip daroma iš meilės.

Bet po sekundės prie savo durų išvystu visai ne Piterį, o jaunutę prakaulių bruožų mergaitę siauru veidu ir smailiu smakriuku. Ji liekna, blyškios odos ir beveik graži, ar bent jau, spėju, bus graži po vienu, kitų metų. Nors apsirengusi kaip tipiška pauglė – jai netrūksta nė smarkiai per didelės kuprinės ir pakabuko su taikos simboliu, – ramybe dvelkianti jos laikysena išduoda, kad ji ne iš tų, kurie eina su minia.

– Labas, – sakau spėliodama, ar ji pasiklydo, ar supainiojo butą, ar ką nors pardavinėja. – Ko pageidautum?

Ji kosteli mindžikuodama nuo kojos ant kojos ir sutrikusiu, prikimusiu balsu prataria:

– Ar jūs – Mariana Koldvel?

– Taip, – sakau vis dar laukdama paaiškinimo.

– Aš esu Kerbė Rouz, – pagaliau pasisako ji, braukdama ilgus pilkšvai gelsvus plaukus už ausų, kurios pasirodo didokos ar bent jau nelemtai atsikišusios – pati puikiai žinau, koks tai malonumas, – ir nuduria akis į savo nutrintus juodus batus. Kai mūsų žvilgsniai vėl susitinka, mane prikausto savita jos akių spalva – melsvai pilka su juodais ruoželiais, ir tą akimirką iš karto suprantu, kas ji ir ką ji čia veikia.

– Ar tu?.. – mėginu baigti sakinį, bet negaliu nei įkvėpti, nei iškvėpti, nei tuo labiau kalbėti.

Ji linkteli taip droviai, kad tik smakras suvirpa, ir brūkšteli delnus į džinsus, nudilusius ties kairiuoju keliu.

Stoviu sustingusi, laukdama žodžių, kuriuos aštuoniolika metų kartočiau mintyse, apie kuriuos svajočiau, kurių laukiau ir siaubingai bijočiau. Ir štai, kai besidaužanti širdis, regis, tuoj iššoks iš krūtinės, išgirstu juos:

– Kiek žinau, jūs – mano mama.